

Да је Црна Гора обољело и патолошко – резигнирано друштво видљиво је и јасно у сваком аспекту њених институционалних, социолошких и политичких структура. То је стара и трагична прича на коју често забринуто опомињу како добронамјерни домаћи интелектуалци тако и најеминентније међународне мониторинг организације.

Не постоји ни један сегмент наше егзистенције, а да није преплављен примитивним политиканством које са собом доноси трули задах прорежимске свеprisутности која гуши и разара све што припада и не припада политичком свијету. Партијски јастребови и режимске мрачне уходе налазе се на сваком мјесту, сваком кораку и немогуће их је избјећи. Само у Црној Гори и нигдје више у Европи постоје партијски научници, историчари, пијесници, сликари, академици, пјевачи, глумци, спортисти... Све што бивствује, живи мора бити испреплетено и прожето партијском припадношћу, нарочито владајућом! Оданост господару је опште и класично мјесто наше традиције. Зар није обавеза садашњости да исправља заблуде и лутања прошлости? У Црној Гори не, насупрот! Управо се игра на злим духовима и антагонизму нас чија коб прати од искона.

Свака прича, догађај, манифестација, групни или индивидуални успјех одједном добијају страначко-политикантски контекст и постају јефтини производ за рекламирање дневнополитичких потеза естаблишмента на власти, градоначелника или предсједничких кандидата! Како се лако нечији таленат и каријера претварају у инстант играчке које ће једнодневно послужити у политичке беспризорне сврхе. Све је памфлет, пропаганда и мамац. Унајмљени интелектуалци, чим почне изборна трка, постају слаткоријечиви пајаци и шарлатани, универзитетске катедре и форуми трансформишу се у вашаре шерених лажи и обмањујућих обећања, а лојални професори и декани – апологете режимске „патристике“.

Сјетимо се само црногорских умијетника који су, понизно, у гомилама трчали за путујућим циркуским караванима ДПС-а да допринесу и потпомогну изборној кампањи и актуелним државним пројектима. Стваралаштво и настанак умијетничких пројеката неких наших ангажованих и заслужних „умјетника“, календарски се прецизно могу пратити кроз изборни процес. Ако су близу избори, парламентарни или локални, или пука партијска акција, ето нових пијесама, позоришних премијера, публицитета, медијског простора, наравно уз неизбјежног Шока, највјернијег ДПС „умјетника“ и овјенчаног шампиона додворништва и подилажења елитама на трону, упркос јакој и бројној конкуренцији. Многи „ствараоци“ су, захваљујући политичким митинзима, живјели осјећај великих звијезда наступајући пред хиљадама људи. Истина, та бајка је кратко трајала. Док се не заврши митинг. Сувише кратко, зар не?

Пише: Душко Ковачевић
уторак, 19 август 2008 20:55

Најригиднији примјер присуства политике у свим порама наших живота најдецидније, одсликава нам дочек наших златних ватерполиста послје фантастичне игре и заслужено освојеног злата на европском првенству у Малаги. Црногорски политичари су поново показали своју незајежљивост и безпризорност трудећи се беспштедно да овај величанствени успјех наших ватерполиста вулгаризују и злоупотребе претварајући спонтану свечаност у још један политизовани митинг. Градоначелник Мугоша, уз режирано присуство страначке заставе, користи раздрагану и веселу атмосферу и за говорницом показује подигнутим палцем симбол ДПС-а и месијански најављује будуће потезе и радне побиједо градске управе. Школски примјер најнижег опортунизма! Нечувено. На крају крајева шта ће Мугоша, Ранко и Филип на сцени, наравно шта ће ту и неизбјежни Шок? Као да су они били у најужем избору Поробићевих ајкула! Какав примитивизам и покушај искоришћавања тих часних момака. Градоначелник свакако треба да дочека побиједом овјенчане спортисте у свом граду и то је нормално, али шта тражи на бини? Сити смо његових говора и сви смо желели да што прије чујемо и видимо актере великог успјеха црногорског спорта. Какав нездрав егоцентризам! Видјело се јасно на лицима појединих, већ уморних ватерполиста – нелагодност и непријатност због политизовања њиховог нелаког успјеха.

Поменута тројка и незаустављиви Шок свијесни су своје непопуларности и анимозитета који уживају у великом дијелу јавности и зашто својим присуством уз те популарне момке „краду“ дио њихове славе и сјаја? Са тим агресивним натурањем „силу на срамоту“ себи ништа не могу помоћи, али могу одмоћи тим добрим момцима у држави великих подијела. Зашто злоупотребљавати те велике спортисте, и све што постоји? Гдје су границе? Зашто пристајемо да се од свега прави политикантски перформанс, софистичка инсталација илузија и превара? Докле ћемо, сви скупа, бити статисти и пластелинска сирова маса коју обликују по потреби и сопственом интересу? Зна се ко!